

velse til Amtet af 6. November. f. A. udtaler, at det finder, at Indstillingen i den foreliggende Skikkelse ikke er egnet til at danne Grundlag for et Lovforslag.

Det er oplyst for Udvalget, at *Amtet ved Sagens Indsendelse til Ministeriet har tilraadet, at Sagen ikke fremmes i den foreliggende Skikkelse, og har som Begrundelse for sin Stilling anført,*

- at Forslaget gaar de private Selskaber for nær,
- at Storhvalfangst ikke egner sig for offentlig Drift, og
- at Storhvalfangst principielt maa staa aaben for alle danske Statsborgere.

Sagen er igen i Aar rejst ved Skrivelse til Lagtinget fra 8 af Tingets Medlemmer, hvori der anmodes om paa ny at optage Forhandling om Sagen.

Udvalget, som har faaet Sagen til Overvejelse, skal tillade sig at fremkomme med efterfølgende Bemærkninger:

Man maa fastholde Lagtingets Stilling til Sagen i forrige Aars Tingsamling. Hvad angaar Spørgsmaalet om, at man ved det foreslaaede Lovforslag vilde gaa private (allerede eksisterende) Selskaber for nær, skal bemærkes, at dette maa man til en vis Grad være berettiget til, al den Stund disse Selskaber nu i flere Aar faktisk ikke har drevet Hvalfangst ved Færøerne og paa den anden Side har stillet sig uvillige til Anmodninger fra Tinget saavel om at fortsætte med Fangsten som at udleje til Tinget Fangstbaade og Stationer.

For Tinget har en væsentlig Aarsag til at regulere Fangsten. Man kunde saaledes, hvis man fandt det nødvendigt, fuldstændig indstille Fangsten for et kortere eller længere Aaremaal. Der har paa Færøerne saa vel som paa andre Steder, man kan saaledes henvise til, hvad der for nogle Aar tilbage skete i Norge, hvor Hvalfangst paa Søterritoriet blev forbudt, været Røster fremme, som manede til at søge Fangsten indskrænket, eventuelt forbudt, da Fiskeriet mentes at lide under, at Storhvalen udryddedes eller i hvert Fald skræmmedes bort fra vore Kyster. Andragender har ligget inde for Tinget om Fredning af Storhval.

Hvorvidt Storhvalfangst egner sig til offentlig Drift, er ikke saa lige at afgøre. Det kunde dog i visse Tilfælde vise sig at være et nok saa lukrativt Foretagende, men Sagen stiller sig ikke absolut saaledes, og dette vil neppe kunne udledes af Lovforslaget, at Amtskommunen absolut skulde være Driftsleder ved forefaldende Storhvalfangst ved Færøerne. Lovforslaget aabner jo Mulighed for Enkeltpersoner eller Selskaber til at drive Hvalfangst i nærmere begrænsede Aaremaal med eventuel Ret til at faa Bevillingen fornyet. Naar man har villet holde saadanne eventuelle Bevillinger indenfor bestemte Tidsgrænser, er en af Aarsagerne den, at man med kortere Aaremaal ad Gangen vil forbeholde sig Retten til at regulere saavel Afgifterne som især Ordningen med Hensyn til Stationernes Forpligtelse til at afgive Hvalkød til Færingerne paa rimelige Vilkaar.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, at man gennem en Lov som tilsigtet ved det foreliggende Lovudkast skulde udelukke visse Parter af de danske Statsborgere fra at drive Storhvalfangst paa Søterritoriet ved Færøerne, skal hertil bemærkes, at man ved Lovforslaget i al Almindelighed udelukker alle fra at drive Storhvalfangst, dog saaledes, at man forbeholder Amtskommunen Ret til Fangsten, en Ret, som man under visse Betingelser og med visse Forbehold kan overdrage til andre Statsborgere paa Færøerne og i Danmark samt Udlændinge. Udvalget finder derfor, at det ikke med nogen Berettigelse kan siges, at man ved Lovforslaget har udelukket eller villet udelukke visse Parter af de danske Statsborgere fra Fangsten. Det kan bemærkes, at hidtil har det hovedsagelig været Udlændinge (Nordmænd), der har haft den største Interesse i Storhvalfangsten ved Færøerne.

Man finder og undlader ikke at fremholde det her, at det kan have stor økonomisk Betydning for Færøerne og derigennem for det øvrige Kongerige, at man ved Krigens Ophør kan sætte Foretagender i Gang paa et Felt, hvor der kan være noget at vinde for de danske Statsborgere, der bor paa Færøerne. Skulde det betyde et økonomisk Opsving for Færøerne, kan det kun være til Gavn for Staten som Helhed.

Udvalget vil derfor foreslaa, at man paa ny nedsender Sagen til Ministeriet i den i Fjor vedtagne Skikkelse, dog med den Ændring i § 4, at Tallet 1918 ændres til 1920.